

Carta del Prelat (maig 2008)

Al mes de maig, Mons. Xavier Echevarría convida a tractar en l'oració a la Mare de Déu, i a aprendre d'Ella a parlar amb Crist. Us oferim la seva carta mensual.

08/05/2008

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Avui se celebra en l'Església universal la solemnitat de l'Ascensió del Senyor; en alguns llocs, per

motius pastorals, es trasllada al proper diumenge. Com ens aconsellava el nostre Pare, situem-nos enmig dels Apòstols i les dones santes, que són testimonis d'aquest misteri últim de la vida de Jesucrist a la terra.

És just que la Santa Humanitat de Crist rebi l'homenatge, l'aclamació i adoració de totes les jerarquies dels Àngels i de totes les legions dels benaurats de la Glòria[1]. Volem unir-nos de tot cor a aquest enaltiment del nostre Jesús. Sentim la urgència d'agafar-nos amb força a la gràcia de salvació que ens ha aconseguit, i conscients que —com als Onze— també a nosaltres ens pot reprotxar la nostra incredulitat [2], li supliquem que imprimeixi en el nostre ésser la grandesa d'una vida nova, la vida sobrenatural.

Ens ha deixat el Senyor. Se'ns n'ha anat al Cel per preparar-nos la casa

definitiva; des d'allí, a la dreta del Pare, com repeteix la litúrgia, la *gratia Capitis*, la gràcia del Cap arriba a tots els membres del Cos místic. Abans d'anar-se'n, ens ha encarregat que anem per tot el món, sense por, sense respectes humans, amb fe i optimisme, a difondre els seus ensenyaments[3].

Resulta evident la desproporció de l'encàrrec rebut, en comparació amb les nostres forces: som tan poca cosa per tal empresa! Però quina seguretat ens infon la promesa que no ens deixarà sols, que ens enviarà l'Esperit Sant perquè siguem testimonis seus fins a l'últim confí de la terra![4] L'Ascensió del Senyor suposa, per a cadascuna i per a cadascun, un desafiament extraordinari i una confiança plena del Cel.

**Però, tu i jo sentim l'orfenesa:
estem tristos, i anem a consolar-**

nos amb Maria[5]. Amb aquestes paraules acaba sant Josepmaria el comentari al segon misteri gloriós. Anem, doncs, a consolar-nos amb la nostra Mare, perquè Ella ens mantingui fidels, fermament fidels, en aquest compromís de donar testimoniatge de Crist i dels seus ensenyaments.

En molts llocs del món, el mes de maig es considera el mes de Maria per excel·lència. Recordo la il·lusió amb què sant Josepmaria es preparava cada any, en aquestes dates, per donar a la seva vida un to més especialment marià. Pensem, ja des d'ara, quines flors ens proposem oferir a la Mare de Déu durant les setmanes vinents: quins detalls de pietat en el tracte amb Jesús, el seu Fill molt estimat, i en el tracte amb Ella; quines mortificacions en la feina, en les relacions amb els altres, en el compliment dels nostres deures familiars, professionals i socials.

Encara que ens semblin habitualment coses petites, si les realitzem amb amor i per amor, emanaran el *bonus odor Christi*[6], la bona olor de Crist que tot cristià està cridat a desprendre en el seu comportament, perquè els altres també coneguin i estimin Jesús. Has concretat ja el teu pla personal per honrar la Senyora, durant aquests dies?

El mes de maig ve ple de festes de la Verge i de records marians de la història de l'Opus Dei, que ens serveixen per a avivar els sentiments filials del nostre cor, a mesura que transcorren les jornades. Voldria ajudar-vos amb aquestes línies.

Demà, dia 2, és l'aniversari d'aquell pelegrinatge amb què sant Josepmaria va començar el costum del Romiatge de maig. Han transcorregut ja 73 anys i, d'aleshores ençà, quants milers i

milers de visites de filles i fills seus ha rebut la Mare de Déu, arreu del món, seguint les petjades del que llavors va realitzar el nostre Pare!

Tinguem cura del caràcter familiar que sant Josepmaria va imprimir a aquest Costum marià de l'Opus Dei, des del principi. Referint-se al pelegrinatge del 2 de maig de 1935, escrivia anys després: **no era un romiatge tal com s'entén habitualment. No era sorollós ni massiu: érem tres persones. Respecto i estimo aquestes altres manifestacions públiques de pietat, però personalment prefereixo intentar oferir a Maria el mateix afecte i el mateix entusiasme, amb visites personals, o en petits grups, amb gust d'intimitat[7].**

Són tantes les intervencions de la Verge en favor dels seus fills! La majoria de les vegades, es queden en

accions que passen amagades en la història de la humanitat, però que il·luminen interiorment la vida dels destinataris, els donen forces per millorar, per aspirar a l'àrdua —però accessible— meta de la unió amb Déu, la santedat. Aquestes intervencions, i les respostes generoses que susciten, mostraran tota la importància quan quedin patents en l'últim dia. Esforcem-nos per mirar tots els esdeveniments i circumstàncies com el nostre Pare: **amb ulls d'eternitat.**

Però, a més, la Mare de Déu no escatima —així ho vol Déu— les seves intervencions en favor de les criatures, sobretot en èpoques de la història que els homes es troben més necessitats. Guadalupe, Lourdes, Fàtima..., i altres manifestacions marianes reconegudes per l'Església, constitueixen només una mostra petita d'aquesta sol·licitud de Maria, que es desborda sobre els fills

indigents; és la bona Mare que utilitza tots els recursos per moure'ns al penediment, per a conduir-nos de nou a Crist, per endinsar-nos més en la intimitat divina.

El 13 de maig recordem una d'aquestes manifestacions: la primera aparició de la Santíssima Verge a Fàtima. Que ressoni en les nostres oïdes el missatge d'oració, de conversió, de reparació pels pecats, que amb tanta força es difon des d'aquell santuari marià. Com és lògic, agraïm especialment la protecció que la Verge va dispensar al Papa Joan Pau II, salvant la seva vida en l'atemptat del 13 de maig de 1981; i rememorem, també amb gratitud, les moltes vegades que sant Josepmaria es postrà davant Ella en la *capelinha*, impetrant l'auxili maternal per a l'Església, per a l'Obra, per a totes les ànimes. Va repetir freqüentment que aquell lloc era el seu "refugi".

He parlat de Lourdes —se celebra aquest any el 150è aniversari de les aparicions—, i em venen a la memòria les ocasions en les quals el nostre Fundador va acudir a la nostra Mare en aquell racó del Pirineus. Li demano que tots els fidels de l'Opus Dei, i les persones que s'acosten als nostres apostolats, conreem —com sant Josepmaria— l'afany de créixer diàriament en amor i devoció a la Verge Santíssima.

L'advocació de Nostra Senyora de Guadalupe, tan unida a l'evangelització del Nou Món, es troba molt present també en la història mariana de l'Opus Dei. En els pròxims dies recordarem la novena de sant Josepmaria a la Verge en la Basílica de la Ciutat de Mèxic, del 16 al 24 de maig de 1970, que va ser la raó principal del primer viatge al continent americà. Vaig tenir la sort —gràcia especialíssima de Déu ho considero— d'acompanyar al

nostre Pare en la seva oració per l'Església i per l'Obra. Anys després, a la fi d'abril de 1983, vaig tornar a Guadalupe, aquesta vegada acompanyant l'estimadíssim mons. Àlvaro, per donar gràcies a la nostra Senyora per haver escoltat la pregària encesa del nostre Pare.

Són innumbrables els ensenyaments que podem treure d'aquells dies de 1970. Ara us convido a considerar la grandesa de cor del nostre Fundador. Recordo molt bé l'últim dia de la novena, el 24 de maig. Com cada dia, vam recitar les tres parts del Rosari. Abans de resar els misteris gloriosos, sant Josepmaria ens va moure a encomanar les necessitats del món sencer. Europa, Àsia, Àfrica, Amèrica i Oceania van desfilar davant els nostres ulls al fil de les paraules del nostre Pare, mentre deixàvem en les mans beneïdes de la Verge les necessitats, les preocupacions i les ànsies dels milions de persones que

poblen la terra. Imitem-lo en aquest afany d'estendre els fruits de la Redempció de Jesucrist per tot arreu i entre totes les persones.

El 31 de maig és també una festa de la nostra Mare. Quan l'Arcàngel Sant Gabriel li va comunicar el naixement del Baptista, *Maria es va aixecar i va marxar de pressa a la muntanya, a una ciutat de Judà; i va entrar a casa de Zacaries i va saludar Elisabet*[8]. Ja teniu en la imaginació aquesta escena, que contemplem cada dia en el segon misteri de goig del Rosari: l'arribada de Maria, les paraules d'Elisabet, els salts de joia del Baptista encara no nascut... Després va romandre a casa de la seva cosina uns tres mesos, per a ajudar-la en tot el que fora necessari. Com pot la presència de Maria! Comentant aquest fet, sant Ambròs escriu: «Si només la seva entrada [en aquella casa] va produir un efecte tan gran que, amb la salutació de Maria, el

nen va saltar de goig en el sí matern i la seva mare es va omplir de l'Esperit Sant, en quant valorarem els efectes de la presència de Maria durant tant temps?»[9].

Podem aplicar a la nostra resposta al Senyor les paraules d'aquest Pare i Doctor de l'Església. Si ens esforcem per estar molt a prop de la Verge Santíssima, en el mes de maig i sempre, quantes gràcies es vessaran sobre les nostres ànimes! Entre d'altres, l'alegria gran de sentir-nos amics i fills de Déu.

La presència de la Verge en cadascuna de les nostres jornades es converteix en la millor escola d'oració. Ho afirmava el Papa Benet XVI fa uns mesos. *Sant Lluc ens diu dues vegades que la Verge "conservava totes aquestes coses i les meditava en el seu cor" (Lc 2, 19; cf. 2, 51). Era una persona en col·loqui amb Déu, amb la paraula de Déu, i també*

amb els esdeveniments a través dels quals Déu parlava amb Ella. El Magnificat és un "teixit" de paraules de la Sagrada Escriptura, i ens mostra com Maria va viure en un col·loqui permanent amb la paraula de Déu i, així, amb Déu mateix (...). Aprenquem de Maria a parlar personalment amb el Senyor, ponderant i conservant en la nostra vida i en el nostre cor la paraula de Déu, perquè es converteixi en veritable aliment per a cadascú. D'aquesta manera, Maria ens guia en una escola d'oració, en un contacte personal i profund amb Déu[10].

Abans d'acabar, vull demanar-vos que reseu pels fidels de l'Opus Dei que rebran l'ordenació sacerdotal, a Roma, el proper dia 24. Que el Senyor, per la intercessió de la seva Santíssima Mare, ens els faci sants, doctes i alegres.

En el mes que acaba de transcórrer, vaig realitzar dos breus viatges —un

a Anglaterra i altre a Àustria— per a encoratjar els fidels i els cooperadors de la Prelatura en la tasca apostòlica en servei l'Església. Amb el record viu del nostre Pare i de mons. Álvaro, vaig anar a pregar davant Nostra Senyora de Willesden, a Londres, i davant Maria Pötsch, a Viena. També en aquests llocs —com a Aparecida, Luján, Lo Vásquez, etc.— sant Josepmaria va posar tota l'Obra sota el mantell de la Verge. Aprenguem a seguir aquest camí d'auxili segur.

A Viena, perllongant l'oració de san Josepmaria el 1955, he acudit a la *Stella Orientis* demanant la seva ajuda en la tasca apostòlica que ja estem realitzant en bastants països del centre i de l'est d'Europa, abans sotmesos al comunisme, i en aquells altres que ens estan esperant: Romania, Bulgària, Ucraïna, Bielorússia... Penses acompanyar els qui acudeixin en romiatge a la nostra Mare, arreu del món? Què diràs a les

persones que es mouen al teu
voltant, sobre la grandesa de la Verge
i la seva omnipotència suplicant? Has
considerat com dirigir la mirada amb
més afecte a les seves imatges?
Desgranaràs amb més pietat les
avemaries?

Ordinàriament, en aquesta data de
l'1 de maig se celebra la memòria de
sant Josep Artesà. Em dirigeixo al
Sant Patriarca perquè ens ensenyi a
tenir amb la seva Esposa virginal
moltes delicadeses al llarg de les
properes setmanes, i sempre.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de maig de 2008.

[1] Sant Josepmaria, Sant Rosari, II
misteri gloriós.

[2] Cf. Mc 16, 14.

[3] Cf. Mt 28, 19-20; Mc 16, 15.

[4] Cf. Jo 14, 15-18; Mt 28, 20.

[5] Sant Josepmaria, Sant Rosari, II misteri gloriós.

[6] 2 Cor 2, 15.

[7] Sant Josepmaria, És Crist que passa, n. 139.

[8] Lc 1, 39-40.

[9] Sant Ambròs, Exposició de l'Evangeli de San Lluc, 2, 29.

[10] Benet XVI, Trobada amb sacerdots a Roma, 22-II-2007.

.....